

«Якщо тобі двадцять і більше, ти не знаєш куди себе подіти, життя так осточортіло, що «тягне на подвиги», - тобі пряма дорога до армії. Такі хлопці там потрібні. Бути воїном – для вибраних!»

Два Мар'яни. Одному 39, другому 27. Цього тижня вони завітали до редакції «НЧ». Наші земляки вже два роки служать в українському війську. Нещодавно підписали контракт з армією, бо вже не бачать себе десь інде.

Слухаючи їх, розумієш - вроджені воїни. На таких тримається армія, на таких, справжніх, заглядаються дівчата: підтягнуті, спортивні, з жорсткими чоловічими рисами, без «понтів». А в глибині відчувається сила, твердість, обов'язок перед батьківщиною і любов до рідних, які чекають їх вдома.

На війну, захищати від російських терористів свою землю, старший Мар'ян пішов добровольцем у травні 2014, молодший – у березні. Вже в липні обидва були на передовій. За плечима обох служба в армії, розвідрота і спецназ. Старший Мар'ян пройшов Ірак.

На початках, діляться хлопці, все виглядало як кіно: літають кулі, рвуться міни і снаряди, стогнуть поранені і горить земля. Усвідомлення прийшло на третьому місяці, коли почали ховати побратимів. Тоді прийшло розуміння, що то війна.

Хлопці побували у самому пеклі: луганський аеропорт, Краматорськ, Дебальцеве, база «Победа», яку спалили російські регулярні війська, яких немає на Донбасі, «градами і смерчами».

Порівнюючи ту армію з нинішньою, хлопці дивуються: звідки у нас взялося стільки техніки і озброєння? Хтось каже: нам не вистачає зброї, треба просити, щоб нам щось дали. То неправда, кажуть хлопці. У нинішній армії вдосталь зброї, і навіть якщо вона тридцятирічної давності, за бойовими характеристиками це ще сучасна зброя.

Сьогодні солдати одягнені і не голодні. Хоч військова форма, яку нібито роблять за найсучаснішими технологіями, бажає кращого... Тому донині допомога волонтерів потрібна для війська, і солдати це цінують.

Пройшовши кілька ротацій (спочатку добровольці, а потім регулярні військові), хлопці зрозуміли, що армія - це їх життя. Тому вирішили піти на контрактну службу. Наштовхнули на це рішення навіть не гроші, які в нинішніх реаліях чималі, а розуміння, що без армії вони вже себе не бачать (хоч і гроші мають значення).

Контрактна служба. Як кажуть самі хлопці, їх шестимісячний контракт передбачає отримання разової допомоги 11 тис. грн, щомісячне грошове забезпечення від 7000 грн у залежності від звання і посади, плюс окрема оплата, якщо ти в зоні АТО. З січня обіцяли мінімальну зарплату підняти до 10 тис. Якщо врахувати, що ти на повному забезпеченні: одяг, харчування, то це непогано.

Дисципліна. В порівнянні з тим, що було, коли проходили хвилі мобілізації, сьогоднішній контингент контрактників – це зовсім інші люди. Фактично - це ті, хто хоче служити, хто відчуває себе так, як і вони, воїнами. Немає вже того «повального п'янства», бо людина, яка приходить на контракт, має відповідальність. Люди дорослі, заборонити нікому не заборониш, проте той чинник, що за п'янство введена система штрафів, і штрафів дуже серйозних (від 5 тис. грн), стримує багатьох. Пити в армії стає невігідно...

Командири. Прийшли молоді хлопці після військових училищ, добре підготовлені. Генералів стало значно менше. Проте хлопці кажуть, що в армії ти вчишся воювати весь час, і інколи хлопці, які пройшли АТО в 2014-2015, передають бойовий досвід командирам. Це норма, якщо хочеш навчитися воювати і вижити. Бо якщо будеш вважати, що ти «профі», - ти перший будеш серед 200-х...

Сьогодні більшість тих, хто вагається, чуючи щодня з телевізора про вбитих і поранених, не розуміють, кажуть хлопці, що насправді війна йде тільки на ділянці якихось 2-3 км. Це перша лінія, де, як правило, найпідготовленіші і досвідчені. Решта – ешелоновані лінії, де йде служба, яка нічим не відрізняється від служби, скажімо в Яворові.

Як справжні воїни, хлопці без «шапкозакидання» ставляться до ворогів. Серед них буває

і зброд «ватників», а бувають і добре підготовлені бійці. А серед курйозних випадків пригадують, як викрали танковий кулемет «утьос» з-під носа у сепаратистів.

Що робить армія? Вона дає справжньому чоловіку самореалізуватися. Буває, що приходять «качки», але в тому болоті, у прямому розумінні цього слова, в землянках і окопах солдат з нього ніякий. А той, непомітний на «гражданці» хлопчина, стає таким воїном, у глибині пробуджуються командирські якості. і людина змінюється до невпізнання.

Наостанок, вже виходячи з редакції, хлопці попросили: якщо почитають ваш матеріал і в когось пробудиться бажання стати воїном, хай просяться в окремий гірсько-штурмовий батальйон, що базується на Франківщині. У Жидачівському військкоматі їм підкажуть, де це.

Андрій Данилець.